

Μικρασιατικός ξεριζωμός σύγχρονες Τουρκικές απειλές.

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες είναι γνωστό ότι το φετινό έτος είναι η συμπλήρωση των 100 χρόνων από τον μαζικό ξεριζωμό του ελληνισμού της Μικράς Ασίας, ύστερα από την κατάρρευση και την άτακτη υποχώρηση του Ελληνικού Στρατού και την προέλαση των Τούρκων σε πόλεις και περιοχές που υπήρχαμε επί αιώνες συνεχής παραμονή και παρουσία του ελληνικού στοιχείου εκεί. Εμείς με καταγωγή από την Νέα Κίο της Αργολίδος, όλη αυτή η μαύρη σελίδα της ελληνικής ιστορίας μας μπόλιασε και μας σημάδεψε στην τρυφερή παιδική μας ηλικία γιατί είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε και να ακούσουμε από πρώτο χέρι από ανθρώπους που έζησαν όλη αυτή την βίαιη διαδικασία του ξεριζωμού και της μεταβάσεώς τους και διαμονή τους σε επίσης δύσκολες συνθήκες στην κυρίως Ελλάδα.

Σε αυτό το άρθρο θα γυρίσουμε και εμείς το χρόνο 100 χρόνια πίσω, αλλά θα επιστρέψουμε ξανά στο σήμερα στις νέες καθημερινές πλέον νέες τουρκικές προκλήσεις και απειλές αλλά και θα προχωρήσουμε και στο άμεσο μέλλον πως κατά τη γνώμη μας θα διαμορφωθεί. Εσείς όπως πάντα ακολουθήστε μας και σε αυτό το θέμα και άρθρο μας.

Όποιος παρακολούθησε τα εγκαίνια του νέου γηπέδου της ΑΕΚ και τα δρώμενα και οι εκδηλώσεις που παρουσιάστηκαν κατά την διάρκεια του προγράμματος μετά, πραγματικά κατάλαβε σε λίγη ώρα μέσα στο 2022 τι έγινε το 1922 με την μικρασιατική καταστροφή. Για να μην παρεξηγηθούμε εμείς δεν είμαστε φίλαθλοι αυτού του σωματείου, αλλά ως Έλληνες δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε αυτή την άρτια παρουσίαση με το συγκλονιστικό να βρίσκονται όλοι οι εκπρόσωποι με τα λάβάρά τους πολιτιστικοί μικρασιατικοί σύλλογοι και να ακούμε από τους παρουσιαστές : Η Κωνσταντινούπολη, η Φιλαδέλφεια, η Σμύρνη.....(και όλες οι γνωστές πόλεις της Μικράς Ασίας ονομαστικά) είναι σήμερα ΕΔΩ!

Αυτό το «εδώ» δεν έχει να κάνει μόνο με τις περιοχές στον κυρίως ελλαδικό χώρο που εγκαταστάθηκαν οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες βάζοντας μπροστά το «Νέα Σμύρνη», «Νέα Φιλαδέλφεια» και ούτω καθεξής, αλλά κυρίως με την έννοια ότι υπάρχουν ακόμη στο χώρο της Μικράς Ασίας έστω τα λίγα απομεινάρια τους (αρχαιολογικοί χώροι, κτήρια και σπίτια μέχρι σήμερα) και λίγοι διασκορπισμένοι Έλληνες που ζουν ακόμη εκεί που εμείς οφείλουμε να έχουμε την συνείδηση ότι δεν είναι «χαμένες πατρίδες» αλλά «αλησμόνητες πατρίδες» χωρίς την έννοια του αναθεωρητισμού που ακολουθεί συστηματικά η Τουρκία για να αναστήσει την αίγλη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αλλά καθαρά ιστορικά όπως ήταν και έγιναν τα πράγματα αντικειμενικά.

Πολλά μπορούμε να διδαχθούμε από τα αίτια και τις συνέπειες της μικρασιατικής καταστροφής. Πως από την Μεγάλη Ιδέα και την συνθήκη των Σεβρών της Ελλάδος των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, κατέληξε να υποστεί θηριωδίες και ξεριζωμό από τους Τούρκους με την ανοχή και υπόγεια συνδρομή και φαινομενική «ουδετερότητα» των δυτικών «συμμάχων» να καταλήξουμε στη συνθήκη της Λωζάννης και στην εγκατάλειψη μια για πάντα των πατρογονικών εστιών και η ανώμαλη προσγείωση στην ελληνική πραγματικότητα.

Όμως είχε και τα θετικά της αυτή η εξέλιξη γιατί με την ανταλλαγή των πληθυσμών και την ενσωμάτωση του μικρασιατικού πληθυσμού στην κυρίως Ελλάδα μετέτρεψε την κρίση σε ευκαιρία δίνοντας ώθηση σε όλους τους τομείς βάζοντας τα θεμέλια για την Ελλάδα και τους Έλληνες της σύγχρονης εποχής για μια νέα αρχή. Ένα χαρακτηριστικό ότι η

ιδιαίτερη πατρίδα μου η Νέα Κίος εκεί που τοποθετήθηκαν οι νέοι τότε κάτοικοι ήταν βάλτος της πόλεως του Άργους και σε λίγα χρόνια μετατράπηκε σε μια βιώσιμη και ανερχόμενη κωμόπολη κρατώντας πάντοτε τη μνήμη της Κίου της Βιθυνίας της Μικράς Ασίας αφού φρόντισαν οι κάτοικοι να φέρουν μαζί τους 4 Εικόνες της Παναγίας μας από την περιοχή αυτή και είναι το σημείο συνδέσμου και αναφοράς της παλιάς με την νέα πατρίδα.

Ο Τουρκικός αναθεωρητισμός όμως και η επιθετικότητα της γείτονος χώρας, παρόλο ότι είμαστε σύμμαχοι στα πλαίσια του ΝΑΤΟ καθημερινά όλο και αυξάνονται τόσο σε διπλωματικό και λεκτικό επίπεδο, όσο και με αμφισβητήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων και άλλων διεκδικήσεων. Ο φόβος όλων αυτών ότι θα μεταφερθεί η ένταση και στο πεδίο με ένα «θερμό» επεισόδιο ή και με σύγκρουση ανοιχτή λόγω και των εξελίξεων στην Ουκρανία είναι αισθητά πιο έντονα παρά ποτέ.

Εμείς φυσικά ευχόμαστε και διεκδικούμε πάντοτε την ειρήνη στην περιοχή, αρκεί όλο αυτό να μην εκλαμβάνεται ως αδυναμία και υποχωρητικότητα. Ας διδαχθούμε από τα λάθη του παρελθόντος να είμαστε όλοι μια γροθιά και ομοψυχία έναντι αυτού του κοινού κινδύνου και τότε δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα ότι και να γίνει όταν και θα γίνει! Καλό είναι και οι συμμαχίες αλλά η ιστορία έδειξε να μη περιμένουμε πολλά από τους συμμάχους, γιατί είναι σύμμαχοι όσο εξυπηρετούνται τα συμφέροντά τους, μετά εξαφανίζονται! Καλές είναι και οι εξοπλιστικές ενισχύσεις αλλά η δύναμη του ελληνισμού βρίσκεται όταν ζει εν μετανοία και λατρεύει με πίστη τον μοναδικό και αληθινό Θεό! Ας ξαναβρούμε αυτή την «δύναμή» μας! ΑΜΗΝ!

***Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.**